



Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztálvozás

Tárg

625.7

Hely

Idő

1926

Személy

Szerző: Somlyó Zoltán

Cím: Ríport a daloló pesti aszfalt-ról

Forrás:

Pesti Hírlap

Bn

(Hely)

1926. 8. 8.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(C)

Közp. nyomt. XX. cs. 23

Ríport a daloló pesti aszfaltról.

Mérnök — mint kövezőmunkás. — Csiligény...
csalogány... — Hogy mi a fizetés? Titok...

A szűk Csalogány-utca torkolatánál csattog a csákány a négyszögletes korláti bazaltköveken. Óriási nagy seb átvong itt a Fő-utca testén: dübörgő társzekerek, fullkőző büszke autók alapos sérülést okoztak itt, az egész folyik az utca sebének fekete vére: az aszfalt. Napok óta tizenhat munkás operálja a kocsiút felszített kőburkolatát.

Tizenhat barnára sült, meztelen karu, lobogó sörényű kemény legény, munkások, ugyszólván a legegyszerűbb, a legrosszabbul fizetett munkásfajta. Karjuk egészségesen, márványszerűen kiduzzadó izmát elkívánhatja a legedzettebb sportember, hát még a mai enervált fiatalság! Egy sincs köztük harmincévesnél idősebb. Markukban a csákány, meg a kalapács a legbűszkébb dal dalolja, a legigazibb, a földhözragadt munka dalát, amely ezen a szűk helyen, a játékszerűen kicsi házak, budai erkélyek és a járda szintje alatti apró boltok közt falusiasan visszahangzik...

— Először a „fölvágással“ kezdődik a munka — mondja az egyik hófehér ingű, de föld-barna marku izmos munkás —, az a legnehezebb munka. Felválni a rossz kövezetet a kijelölt vonal hosszában, szélén, beleverzik az ember tenyere, szinte minden ütésnél. Aztán jön a homokkal, kavicssal való felszórás, de ez már inkább kényes munka, mert szemérmétkel kell bírni, hogy mindenhova egyformán jusson! Csak aztán jön ezeknek a nagy korláti bazaltköveknek a kocsiút testébe való beillesztése...

Ugy beszél, mint valami intelligens ember, mondjuk: mérnök. Meg is kértem tőle, hogy van ez?

— Hát bizony afféle voltam én... azelőtt... de ezt hagyjuk kérem... — mondja szinte uri büszkeséggel —, de én ezt is bírom, mert muszáj, mert ember vagyok...

Közben a rendőr, akinek ez a veszélyes poszt jutott, az izadásig dolgozik a kezével, hogy a rengeteg jármű ezen az alig másfél méter széles úttesten, a rengeteg felhalmozott bazaltkő és homok közt össze

ne torlódjék, vagy valami bajt ne okozzon.

— Reggel hét órától délig dolgozunk — mondja egy másik fiatal munkás —, akkor egy óra ebédidő, aztán megint hatig. De milyen boldogok vagyunk, hogy dolgozhatunk! Hányan vannak, akikre nem jut munka, pedig...

Es már faképnél hagy, a munka percei igen drágák és a kövezőmunkás nem engedheti meg magának, hogy a beszélgetés passziója pénzébe kerüljön. Es vágja a követ a csákányával, hogy csak úgy szikrázik a forró déli napsütésben és közben vigan énekel:

Csiligény, csalogány,
szőke lány a babám,
szeret engem igazán...

Mert dalolni: azt lehet. Nincs még két olyan vértestvér, mint a munka, meg a dal!

A sarkon, a földszintes kiskocsmá mellett, a nektárt, igmándit, orange-de-ot, meg egy írónó regényét kiabáló nagy hirdetési tábla alatt áll a barna szertárbódéjuk. Ide be-beugranak egy-egy percre a munkások, kortyintgatni a pintes üvegből. Az egyik bort, a másik vizet. Hiába faggatom őket, mi a fizetésük? Ettől a kérdéstől mindnek lefagy az arcáról a barátságos kifejezés:

— Azt nem mondhatom meg. Az titok. Ott van a munkavezető, tessék attól megkérdezni...

A munkavezető meg egyszerűen választ sem ad erre a kérdésre. Vajjon mi lehet az oka ennek?!

A hibás szakasz egyik részén már aszfaltoznak. A kemény kavicson térdelnek a „simitók“, hogy az eléjük hömpölygő fekete, sűrű, forróan gőzölgő kátrányt elfogják, lepréseljék. Aztán megint jöhet a dübörgő társzekér, az elegáns, függönyös, a parfümös dámákat repítő autó, no meg a pöffögő, pattogó, nagy-zoló kis motorbicikli...

A szomszédos templom harangja most megkondul. Dél van! Egy pillanatra a népes munkahely elnéptelenedik. Beáradnak ebédelni a bódéba. Es a friss fekete aszfalt csillog a déli napsütésben, mint egy tükör, amelyet a barna munkásnép verejtéke fényesít...

Somlyó Zoltán.